Р Е Ш Е Н И Е
№ 40270

гр. София, 16.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 86 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7826** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. В. И. от [населено място], подадена чрез процесуален представител адв. П. К., срещу Решение № ПО-54/09.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., издадено от Ц. М. С. – за директор, съгласно Заповед № З-ОПР-30-33/06.11.2025 г., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0001318/24.04.2026 г., издадено от Б. В. – старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. С постановлението, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, за обезпечаване на предполагаемо публично вземане в размер на 192 874,91 евро, включващо главница 160 762,45 евро и лихви 32 112,46 евро към 23.04.2026 г., са наложени предварителни обезпечителни мерки, изразяващи се в запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити и платежни сметки в „Българо-американска кредитна банка“ АД до размера на 192 874,91 евро, запор върху притежавани от лицето ценни книги – два дружествени дяла в „Типо Лайт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с обща номинална стойност 1,02 евро, както и запор върху два броя моторни превозни средства – лек автомобил марка А., модел А3, рег. [рег.номер на МПС] , и лек автомобил марка BMW, модел 730 D, рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата оспорващият поддържа, че решението на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни, като постановени в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Сочи, че

обжалваното постановление е с напълно идентични мотиви с предходното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г., издадено от същия публичен изпълнител, което е отменено с Решение № 24785/19.06.2026 г. по адм. дело № 717/2026 г. по описа на Административен съд – София-град, 66 състав, като към датата на издаване на процесното постановление върху имуществото му вече са били наложени същите по вид и основание предварителни обезпечителни мерки. Твърди, че постановлението е издадено в нарушение на чл. 121, ал. 1 ДОПК, тъй като е постановено след изтичане на срока на ревизията, приключила с издаването на Ревизионен доклад № Р-22220525003582-092-001/17.03.2026 г. Жалбоподателят поддържа още, че по никакъв начин не е обоснован изводът, че събирането на данъците ще бъде невъзможно или значително затруднено, като формалното посочване в едно изречение на тази опасност не е достатъчно за налагане на обезпечение. Излага и доводи за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, приложим по силата на § 2 от ДР на ДОПК, тъй като липсва анализ защо е необходим именно наложеният обем от мерки – едновременно върху банкови сметки, дружествени дялове и две МПС. Моли за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него постановление и за присъждане на разноски.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Получена е писмена молба, в която се изразява становище по същество и се претендира присъждане на разноски. Към същата е приложено Решение № 24785/19.06.2026 г. по адм. дело № 717/2026 г. по описа на АССГ, Определение № 13535/07.04.2026 г. по адм. дело № 3742/2026 г. по описа на АССГ и молба от 23.04.20226 г. по адм. дело № 717/20226 г. по описа на АССГ, подадена от процесуалния представител на ТД на НАп – С..

Ответникът – директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуален представител главен юрисконсулт П. П. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, 86-ти състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220525003582-020-001/18.07.2025 г., изменена със Заповед № Р-22220525003582-020-002/27.10.2025 г., спрямо Т. В. И. е възложена ревизия за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2024 г., със срок за извършването ѝ до 04.03.2026 г. Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22220525003582-092-001/17.03.2026 г., връчен на ревизираното лице на 25.03.2026 г.

С Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22220525003582-039-002/23.04.2026 г., подписано от Я. Г. Д. в качеството ѝ на заместник на Е. Н. И. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – В., ръководител на ревизията, органът по приходите е поискал от Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. налагане на предварителни обезпечителни мерки. Като мотиви в искането са посочени обстоятелствата, че не е подадена декларация, предвидена в закон, или е подадена след законоустановения срок, че в хода на ревизията не са представени документи по връчено искане, че са установени данни за укрити доходи и че са налице обстоятелства за определяне на основата за облагане по реда на чл. 122 ДОПК. По отношение на имущественото състояние е посочено единствено, че ревизираното лице притежава

имущество/активи съгласно приложени справки и банкови сметки. Очакваният размер на задълженията е посочен в таблица – главница 160 762,45 евро и лихва 32 112,46 евро, изчислена към 23.04.2026 г., като в същата таблица е отразено и предходно искане.
Въз основа на това искане публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0001318/24.04.2026 г. В постановлението са възпроизведени обстоятелствата от искането и са изброени резултатите от извършените справки за имущественото състояние на жалбоподателя: притежание на недвижим имот, който е с вписан договор за право на ползване, съгласно справка в И.; липса на данни за притежание на кораби, на регистрирана земеделска и горска техника и на въздухоплавателни средства; притежание на два броя МПС – с рег. [рег.номер на МПС] с първоначална регистрация 1997 г. и с рег. [рег.номер на МПС] с първоначална регистрация 2005 г.; притежание на дружествени дялове в „Типо Лайт“ ЕООД на стойност 1,02 евро; липса на безналични ценни книжа; наличие на открити банкови сметки в „Българо-американска кредитна банка“ АД. След това изброяване е посочено, че мерките се налагат „с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни“. Постановлението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 28.05.2026 г.
Срещу постановлението е подадена жалба с вх. № Ж-22-808/02.06.2026 г., по която е постановено оспореното Решение № ПО-54/09.06.2026 г. В него решаващият орган е приел, че публичният изпълнител е извършил преценка на въпросните обстоятелства и, като е взел предвид мотивите, изложени в искането, е формирал обоснован извод за наличие на условията на чл. 121, ал. 1 ДОПК. Изрично е посочено, че при предприемането на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност както по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, така и относно мотивите, обуславящи налагането на мерките, като се ползва от преценката на ревизиращия орган и не може да оспорва неговите предположения, нито да ги отхвърля. Решението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 16.06.2026 г. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 23.06.2026 г.
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е допустима. Подадена е в 7-дневния срок по чл. 197, ал. 2 ДОПК – решението е връчено на 16.06.2026 г., а жалбата е подадена на 23.06.2026 г., от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване. Правният интерес не е отпаднал с последващото издаване на ревизионния акт и на постановлението по чл. 121, ал. 6 ДОПК. С последното не се налагат нови обезпечителни мерки, а се продължава действието на мерките, наложени с процесното постановление, поради което то продължава да бъде правното основание за наложените върху имуществото на жалбоподателя ограничения.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 1 ДОПК. То е подписано от Ц. М. С. – заместник-директор на ТД на НАП – С., „за директор“, като в самото решение е посочено, че правомощието се упражнява съгласно Заповед № З-ОПР-30-33/06.11.2025 г. на изпълнителния директор на НАП. С тази заповед, издадена на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за Националната агенция за приходите, С. е оправомощена да изпълнява правомощията на директора на ТД на НАП – С. при негово отсъствие. Потвърденото с решението постановление изхожда от материално и

териториално компетентен публичен изпълнител. Актовете са постановени в изискуемата писмена форма и формално съдържат необходимите реквизити.
еоснователен е доводът, че постановлението е издадено извън срока по чл. 121, ал. 1 ДОПК. Нормата допуска налагане на предварителни обезпечителни мерки „в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт“. Ревизионното производство започва със заповедта за възлагане на ревизия и приключва с издаването на ревизионния акт (чл. 112 ДОПК), поради което изтичането на срока за извършване на ревизията и съставянето на ревизионния доклад не изключват възможността органът по приходите да поиска налагане на предварителни обезпечителни мерки до издаването на ревизионния акт. В случая постановлението е издадено на 24.04.2026 г., издаването на ревизионния акт на 05.05.2026 г.
Спорът е съсредоточен върху правилното приложение на материалния закон, наличието на предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК и съответствието на акта с целта на закона.
Предмет на съдебния контрол в настоящото производство е както Решение № ПО-54/09.06.2026 г. на директора на ТД на НАП – С., така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0001318/24.04.2026 г., доколкото по силата на чл. 197, ал. 2 ДОПК съдът следва да извърши цялостна проверка за законосъобразност на наложените обезпечителни мерки към момента на тяхното налагане.
Съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионен акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба мерките се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител, а според чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се допуска, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. От съдържанието на тези норми следва, че за законосъобразното налагане на предварителни обезпечителни мерки не е достатъчно единствено наличието на висящо ревизионно производство и определен предполагаем размер на бъдещото публично вземане. Законът изисква конкретна и обоснована преценка за наличие на реална обезпечителна нужда, тоест установяване на конкретни факти и обстоятелства, от които да следва извод, че без обезпечението събирането на вземането би било невъзможно или съществено затруднено.
Предварителните обезпечителни мерки представляват съществена намеса в имуществената сфера на адресата, тъй като ограничават правото му свободно да се разпорежда с имуществото си още преди публичното вземане да е установено с влязъл в сила акт. Именно поради това предпоставките за тяхното налагане подлежат на стриктно тълкуване, а административният орган дължи конкретни мотиви относно обезпечителната нужда. Механичното възпроизвеждане на законовата формулировка не е достатъчно.
Настоящият съдебен състав приема, че в процесния случай това изискване не е изпълнено. Както в искането на органа по приходите, така и в самото постановление липсват конкретни фактически констатации, които да обосновават извода за опасност от осуетяване или сериозно затрудняване на събирането. Обстоятелствата, посочени като мотиви – неподаване на декларации, непредставяне на документи в хода на ревизията, данни за укрити доходи и наличие на основания за облагане по реда на чл. 122 ДОПК,

имат отношение към начина, по който се определя данъчната основа в ревизионното производство, но сами по себе си не съдържат никаква информация за риск длъжникът да се разпореди с имуществото си или по друг начин да осуети бъдещото събиране. Изводът за наличие на такъв риск е изведен единствено чрез възпроизвеждане на текста на чл. 121, ал. 1 ДОПК, което представлява декларативно позоваване на закона, а не фактическа мотивировка.

Не може да бъде пренебрегнато и обстоятелството, че мотивите на процесното постановление възпроизвеждат почти дословно тези на предходното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г., издадено от същия публичен изпълнител спрямо същото лице, в рамките на същото ревизионно производство и върху същото имущество, което е отменено с окончателно Решение № 24785/19.06.2026 г. по адм. дело № 717/2026 г. по описа на Административен съд – София-град, именно поради липса на надлежно установена и мотивирана обезпечителна нужда. Процесното постановление не съдържа нито едно ново фактическо обстоятелство, настъпило след 01.12.2025 г., което да сочи на възникнала или увеличена опасност за събираемостта на бъдещото вземане. Нито искането, нито постановлението съдържат каквото и да е обяснение защо съществуващото обезпечение е недостатъчно или е отпаднало и какво налага повторното налагане на същите по вид мерки върху същото имущество.

Действително публичният изпълнител е извършил справки относно имущественото състояние на жалбоподателя и е установил наличие на банкови сметки, дружествени дялове и моторни превозни средства. Само по себе си установяването на имущество обаче не обосновава автоматично наличие на обезпечителна нужда. Напротив, наличието на имущество по правило сочи, че съществува имуществена база, върху която при необходимост може да бъде насочено принудително изпълнение. За да се приеме наличие на предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК, е необходимо да бъдат посочени конкретни данни за опасност от разпореждане, укриване, отчуждаване, намаляване на активите или други факти, пораждащи реален риск за събираемостта. Такива данни в преписката липсват. Не се установява жалбоподателят да е предприемал действия по разпореждане с имущество, да е прехвърлял активи, да е закривал сметки или да е укривал имущество. Липсва и анализ на ликвидността и действителната стойност на имуществото и на съотношението му с предполагаемия размер на бъдещото вземане – стойността на автомобилите е отразена като 0,00 евро, тази на дружествените дялове – 1,02 евро, а наличностите по банковите сметки изобщо не са изследвани.

Съдът намира за основателен довода на жалбоподателя, че публичният изпълнител не е извършил самостоятелна преценка на обезпечителната нужда. Неправилен е изводът на решаващия орган, че публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност и по отношение на мотивите, обуславящи налагането на мерките, и че не може да преценява изложеното в искането. Публичният изпълнител е обвързан от посочения от органа по приходите предполагаем размер на задълженията, който се определя в ревизионното производство, но не и от извода за наличие на обезпечителна нужда. Именно на него по силата на чл. 121, ал. 2 във връзка с чл. 195 ДОПК е възложена компетентността да наложи мерките с постановление, поради което той е длъжен самостоятелно да провери наличието на всички материалноправни предпоставки за това, включително дали без обезпечението събирането на вземането ще бъде невъзможно или значително затруднено. Като е приел обратното, решаващият орган е потвърдил постановление, издадено без

извършване на дължимата от закона преценка.
Следва да се посочи, че макар размерът на вземането да е релевантен фактор, той не е самостоятелно достатъчен. Противното би означавало при всяка ревизия с висок предполагаем размер на задълженията автоматично да се налагат предварителни обезпечителни мерки, което не съответства на смисъла на закона.
Съдът съобрази и представеното по делото определение № 13535/07.04.2026 г. по адм. д. № 3742/2026 г. по описа на Административен съд София-град, постановено в производство по чл. 121, ал. 4 ДОПК по искане за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки. Макар посоченото определение да е постановено в самостоятелно производство с различен предмет и да не обвързва настоящия съдебен състав със сила на пресъдено нещо относно законосъобразността на първоначално наложените мерки, мотивите му следва да бъдат съобразени като част от общата доказателствена картина. В същите изрично е прието, че приходната администрация не е доказала по несъмнен начин наличието на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи обезпечителна нужда, нито е установила по какъв начин е формирана стойността на част от обезпеченото имущество и дали наложените мерки съответстват на предполагаемия размер на бъдещото публично вземане. Тези констатации кореспондират с изводите на настоящия съд относно недостатъчната фактическа обоснованост на процесното постановление и липсата на конкретен анализ, от който да се установява реална опасност събирането на предполагаемото публично вземане да бъде невъзможно или значително затруднено.
Не могат да обосноват законосъобразността на постановлението и останалите съображения на решаващия орган. Основанията по чл. 208 ДОПК се отнасят до отмяната на законосъобразно наложени обезпечителни мерки поради последващи обстоятелства и са ирелевантни за преценката дали към момента на налагането им са били налице предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК. Възможностите по чл. 199, ал. 2 и чл. 229 ДОПК са права на длъжника, чието неупражняване не може да санира липсата на мотивирана обезпечителна нужда. Изводът, че обезпечението е съразмерно „с очаквания размер на задълженията на дружеството“, при положение че ревизираното лице е физическо лице, също показва, че решението не е постановено след индивидуален анализ на конкретния случай.
Налице е и нарушение на принципа на съразмерност, приложим в данъчното производство по силата на § 2 от ДР на ДОПК във връзка с чл. 6 АПК. Административният орган е длъжен да избере такава мярка, която в най-малка степен засяга правната сфера на лицето, но е достатъчна за постигане на целта на закона. В случая липсва анализ защо именно наложеният обем от мерки – едновременно запор върху банкови сметки до пълния размер на предполагаемото вземане, върху дружествени дялове и върху две МПС – е необходим и пропорционален, и не е обсъждано дали по-лека мярка би била достатъчна.
По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона, тъй като потвърждава обезпечителни мерки, наложени без надлежно установена и мотивирана обезпечителна нужда по смисъла на чл. 121, ал. 1 ДОПК. Поради това решението, както и потвърденото с него постановление, следва да бъдат отменени.
С оглед изхода на спора жалбоподателят има право на разноски. По делото са доказани разноски за държавна такса в размер на 5.11 евро, но липсват доказателства за сключен договор за правна помощ и плащане по него в брой или по банков път. Съответно на

жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските за заплатената държавна такса.
Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, 86-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-54/09.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., както и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С260022-023-0001318/24.04.2026 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Т. В. И., с ЕГН: [ЕГН], сумата от 5.11 евро, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК.